

06.05 Poniedziałek	Św. wielkiego męcz. Jerzego Zwycięzcy. Święta Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
07.05 Wtorek	Radonica. Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰
08.05 Środa	Apostoła i Ewangelisty Marka. Św. Liturgia. Spotkanie Seniorów parafii. Akatyst ku czci Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
11.05 Sobota	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
12.05 Niedziela	Niedziela III po Wielkanocy. Św. Niewiast Niosących Wonności. Św. Józefa z Arymatei i Nikodema. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
15.05 Środa	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst za dusze zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
18.05 Sobota	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
19.05 Niedziela	Niedziela IV po Wielkanocy. O Paralityku. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
21.05 Wtorek	Apostoła i Ewangelisty Jana Teologa. Św. Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
22.05 Środa	Połowa Okresu Pięćdziesiąticy. Św. Mikołaja Cudotwórcy. Św. Liturgia. Spotkanie Seniorów parafii. Akatyst ku czci św. Mikołaja Cudotwórcy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
24.05 Piątek	Św. równych apostołom Cyryla i Metodego. Święta Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
25.05 Sobota	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
26.05 Niedziela	Niedziela V po Wielkanocy. O Samarytance. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
29.05 Środa	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰

Świętych Niewiast Niosących Wonności

Troparion, ton 2:

Kiedy zstąpiłeś do śmierci, Życie nieśmiertelne, wtedy otchłaniała od blasku Twego bóstwa, kiedy zaś i umarłych podźwignąłeś z głębin otchłani, wszystkie moce niebios wołały: „Dawco Życia, Chryste Boże nasz, chwała Tobie!”

Dostojny Józef z drzewa zdjął preczyste Twoje ciało, całunem czystym owinął i wonnościami namaściwszy w nowym złożył grobie. Po trzech dniach zmartwychwstałeś, Panie, dając światu wielkie miłosierdzie.

Anioł stanął przy grobie przed niewiastami niosącymi wonności i zawołał: „Wonności dobre są dla zmarłych, Chrystus zaś okazał się niedostępnym zepsuciu”.

Zaspiewajcie przeto: Zmartwychwstał Pan, dając światu wielkie miłosierdzie.

Kontakion, ton 2:

Radować się nakazałeś niewiastom z mirrą, płacz Pramatki Ewy utuliłeś Twoim zmartwychwstaniem, Chryste Boże, apostołom zaś Twoim nauczać nakazałeś: Zbawca zmartwychwstał z grobu.

W pozostałe dni tygodnia Święta Liturgia jest sprawowana o godz. 9⁰⁰

Życie sakramentalne Cerkwi. Sakrament małżeństwa, c.d.

Małżeństwo jako takie jest starsze od chrześcijaństwa. W Kościele prawosławnym istnieje przeto pojęcie „małżeństwa rajskiego” czyli pochodzącego z raju. Jednakże jak gdyby akceptując istniejący stan rzeczy, do VIII wieku Kościół nie znał szczególnego obrzędu, czyli ceremonii sakramentu małżeństwa, i z punktu widzenia prawnego nie istniała też poza państwową żadna forma zawarcia małżeństwa. Jeszcze w końcu IX wieku „Epanagoga”, czyli zbiór praw określał małżeństwo w następujący sposób:

„Małżeństwo jest związkiem męża i żony i połączeniem ich na całe życie, dokonywanym przez błogosławieństwo, przez koronowanie lub przez umowę”. Dopiero cesarz Leon VI Filozof (886-912) wydał prawo o obowiązku kościelnej ceremonii dla małżeństw zawieranych przez wolnych obywateli cesarstwa („Jeżeli ktoś zawrze małżeństwo bez błogosławieństwa kościelnego, to jego małżeństwo nie jest ważne”), a cesarz Aleksy I Komnen (1081-1118) rozszerzył to prawo również na niewolników. Do tego czasu kościelną formą zawarcia małżeństwa było wspólne przyjęcie Eucharystii przez nowożeńców oraz modlitwa i błogosławieństwo udzielone przez biskupa lub kapłana. Jeszcze św. Teodor Studyta (zm. 826) opisuje takie właśnie zawarcie sakramentu małżeństwa, podczas niedzielnej Eucharystii, podając równocześnie tekst modlitwy:

Ponieważ małżeństwo było związane z Eucharystią, więc teologia prawosławna przyjęła zasadę, że szafarzem sakramentu małżeństwa jest biskup [bądź kapłan] jako szafarz Eucharystii i przewodniczący zgromadzenia Eucharystycznego swego Kościoła. Zasada ta wynika z faktu, że wszystkie sakramenty wypływają z Eucharystii. Jej szafarz jest więc konsekwentnie szafarzem wszystkich sakramentów i sakramentaliów.

Sytuacja liturgiczna, a także kanoniczna, zmieniła się radykalnie w IX wieku, gdy Kościół został obciążony obowiązkiem prowadzenia akt stanu cywilnego. O ile w poprzednim okresie niemożliwe było w Kościele małżeństwo „mieszane”, bądź małżeństwo chrześcijanina z poganką, możliwe natomiast było takie małżeństwo cywilne, to w IX wieku Kościół stanął wobec konieczności błogosławienia związków tego rodzaju, aby stały się one tym samym związkami cywilnymi, ważnymi wobec prawa państwowego. Doprowadziło to do wytworzenia specjalnego obrzędu liturgicznego zwanego „Obrzędem koronowania” (gr. ακολουθια το στεφανοματος). Łączył on w sobie elementy starożytne, jak choćby koronowanie (korony używano już od połowy III wieku, w Armenii i Egipcie od IV wieku), a także nowe, przy czym obrzęd koronowania nawiązywał zasadniczo do schematu Liturgii. Początkowo związany był z przyjęciem przez nowożeńców Eucharystii, lecz praktyki tej szybko zaniechano ze względu na dużą ilość małżeństw „wątliwych”. Śladem komunii podczas ceremonii sakramentu małżeństwa jest tak zwany „Obrzęd wspólnego kielicha”

(gr. το κοινον ποτηριον), podczas którego podaje się nowożeńcom kielich pobłogosławionego wina.

Zaistniała jednak kolejna przeszkoda, a mianowicie małżeństwa rozwiedzionych i owdowiałych (w świadomości Kościoła nie istnieje pojęcie „rozvodu”, ale powtórnego udzielenia sakramentu małżeństwa). Dotychczasowa praktyka kościelna wymagała modyfikacji. Atenagoras w swojej „Prośbie” nazywał małżeństwo zawarte po rozwodzie „cudzołóstwem”. Jako takie wymagało określonej kary kościelnej, polegającej na wieloletnim odłączeniu od Eucharystii. Mówi o tym czwarty kanon św. Bazylego Wielkiego. Także św. Teodor Studyta (zm. 826) w drugim kanonie nakazywał powtórne małżeństwo odłączyć na dwa lata od Eucharystii, co w tym samym okresie podtrzymywał patriarcha Konstantynopola Nicefor Wyznawca. Jeszcze w XIII wieku Nicetas, metropolita Heraklei, głosił tę samą zasadę:

„Mówiąc ściśle nie należy koronować tych, którzy zawierają powtórny związek małżeński, jednakże zwyczaj Wielkiego Kościoła [Konstantynopola] nie podtrzymuje tego rygoru i akceptuje zakładanie koron małżeńskich na głowy takiego związku. Powinni jednakże powstrzymać się od przyjmowania komunii świętych Tajemnic w ciągu roku lub dwóch”.

Jest rzeczą interesującą, że przyczyn rozwodów, podanych przez cesarzy w prawie cywilnym, ojcowie nie uznawali za niezgodne z chrześcijaństwem. O tych powodach rozwodu milczy św. Jan Chryzostom, natomiast wprost akceptuje je św. Epifaniusz z Cypru (zm. 403). Po Konstancynie Wielkim Kościół przejął część prawodawstwa państwowego i zaakceptował je jako kościelne. Następnie uznał nowe cesarskie dotyczące pokrewieństwa i powinowactwa, zabraniające związków małżeńskich do siódmego stopnia pokrewieństwa i powinowactwa. Zgodnie z prawem rzymskim małżonkowie nie mogli być spokrewnieni i w linii bocznej do trzeciego stopnia (łac. gradus), nie mogli też być spowinowaceni, musieli być wolni, dojrzały i uzyskać zgodę rodziców (łac. consensus; por. Baz 38). Jednakże akceptując empiryczną rzeczywistość upadłego świata, św. Bazyli Wielki podkreślał, że powtórne małżeństwo, obojętnie czy po rozwodzie, czy po owdowieniu, jest lekarstwem przeciwko nierządowi, wymagającym jednak kościelnej kary odłączenia od Eucharystii.

Małżeństwo jest sakramentem udzielanym w Ciele Kościoła przez błogosławieństwo kapłańskie i jako sakrament odnosi się do Eucharystii i do życia wiecznego w królestwie Bożym. Dlatego śmierć jednego z małżonków nie przekreśla małżeństwa. Jako sakrament jest darem łaski. Człowiek może być jednak niezdolny do jej przyjęcia lub też może ją przekreślić, a to daje możliwość dla powtórnego małżeństwa.

Za: <http://www.liturgia.cerkiew.pl>, Teologia małżeństwa: Kanoniczna i liturgiczna strona małżeństwa w pierwszym tysiącleciu, ks. H. Paprocki (fragmenty)